

Σε κάθε άνθρωπου την καρδιά ή θεά σφραγίδα
[πιδάνει]

... Μά νέ, κανένα χάρισμα, και ξένη καμιά τύχη
Κι' άλλος κανείς τραγουδιστής δεν ύψωσεν έμένα
Στό κορφοδοῦνι τὰ φτάστο που με τὰ δλανοιγμένα
Φτερά τους μ' αερούσκιωναν οι ασύγκριτοί σου οι
[στίχοι].

Πατέρα, φέρε με ξανά στα ὕψη σου, και δός μου
Μεσ' στὰ φάχτα τα βάθη μου κι' άλλη φορά να κλείσω
Τὸ μέγα ἔμα τουράνου, τὸν θρόνον σου και τοῦ κόσμου,
Και να τὸ παραστήσω,
Σαν ὅταν τὸ λειτουργικό φοροῦσες μ' υ χιτῶνα
Και στὰ μαλλιά μου κάρφωνες τὴν ὀφθαλμική κορωνα,
Κι' ἀπ' ὅσα τρέφει τέρατα γῆ, θάλασσα και ἀέρας
Ζωγράφεις ἄγαντια μου, σαν πὶο τεράστιο τέρας,
Τὸ ὑπέρτολμο τὸ φρόνημα στὸν ἄντρα.
Και στίς γυναῖκες τὴν ψυχή
Τὴ λαύρα τὴν ἐρωτική,
Τῶν πάντολμων ὕψι ἄντρα
Κι' ἀπ' ὅλα ἀπάνω μου ἔδωχες τὴ Μοῖρα, ἀπ' ὅλα
[ἀπάνω].

Κι' ἀπὸ τὴς θρόνους τῶν Θεῶν, γεννήτρα, καταλύτρα,
Πῶχει προφήτη τ' Ὀνειρο τὸ νυχτοπλάνο
Και τὴν ὀρθότροχη Τρομάρα ἔχει μινύτρα.

Δός μου. Για νὰ τὰ ξαναεἰπῶ, ξανά διαδάλῃσέ μου
Με τὴ βροντὴ τοῦ κεραυνοῦ, με τὴ βοή τοῦ ἀνέμου,
Με τὴ ὑποκευτική κλιγγὴ τῶν βακχικῶν ὀργίων
Τῶν Ἀτρείδων τὸν ἄνθεμα, τὴ δόξα τῶν Ἀργείων,
Και τὸ Θεοκυβέρνητο πρῶτα κι' ἀπ' ὅλα κάστρο.
Τὴν αἰωνίαν Ἀθήνα σου ποῦ εἶνε τοῦ λόγου τὸ ἄστρο
Χυθῆτε, βόγγοι τῶν Περσῶν, και τῶν Ἑλλήνων
[παιάνες].

Παρηγοῦστέ, Ὀκεανίδες, τοὺς Τιτάνες,
Μαρτυρική προφήτισσα βασιλίσσα, ὦ Κασσάνδρα!
Πελέκα, Κλυταιμνήστρα ἐσθ', τὸν ἦρωα και τὸν ἄντρα,
Μουγκρίστε, φειδοπλόκαμες, φουρτούνες τῆς νυχτιάς.
Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου τοῦ ἄττικοῦ γαλάνεψε κ' ἐσῆς!

Και ποθενά και τίποτε νὰ μὴν τὸ σταματήσῃ,
Μηδὲ τῆς Τέχνης ἡ βουλή, τὸ ἀκράταγο μεθύσι,
Κι' ὁ Πήγασος ποῦ σ' ἄδραξεν, ἡμίθεε καθαλλάρη,
Ἴσια ὡς τὸν ἔμπυρο οὐρανὸ τὸ φύσημά του ἄς πάρῃ!
Κι' ἀπὸ τὴν πάλη ποῦ ἄγρια παλεῖουν τὰ στοιχεῖα,
Τὸ φῶς και ἡ νύχτα, ὁ δελφικός Θεὸς και ἡ Ἑρινύα,
Κι' ὁ ἐκδικητὴς με' τὸν κριτὴ, και ἡ δίκη με' τὴ φρίκη,
Σὺμπλῆξε γάμους ταιριαστοὺς και κήρυξε τὴ νίκη,
Κι' ἔδωξ' ἑνά, ξανθὴ καρπὸ τοῦ σπλάχνου μου
[Ἀρμονία!]

(Γιὰ ἰδὲς ἡ Ἑλλάδα σου, ναός· ναός, και εἶν' ὅλα
[τοῦ ἁδεια],
Βουδά, ὠδυμένα, ὀθσαυροί, βωμοί, Πυθίες, λατρεῖες,
Και σκύλες τοῦ ἁδῃ μέσα του, και τοῦ χαμοῦ κοπάδια,
Στὰ μάρμαρά του θρονιστὲς οὐρλιάζουν οἱ Ἑρινύες)
Ἐνα ὄραμα, ἑνα ὄραμα, φῶς και φτερά τοῦ νοῦ!
Πάλε σὺν πρῶτα ἀπ' τὰ βαθειὰ τοῦ ἀμέτρητου σου
[τραγουδιοῦ]

Κάμε ἡ Ἑλλάδα νὰ ὑψωθῇ
Σὲ Ἀνατολὴ και Δύση,
Ποῦ εἶναι τοῦ μέτρου ἡ μουσική και τῆς ὑγείας ἡ
[ἁρμονία].

Ἢ Ἑλλάδα χαμωγέλα της, ἀγέλαστε κ' Ἑσὺ!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“, ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ Μ' ΟΚΤΩ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κιόσκια τῶν πλιν-
τειῶν Συντάγματος, Ὁμονοίας, Ὑ-
πουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τρο-
χιοδρόμου (Ὁφθαλμιατρεῖον), Σταθ-
μοῦ Ὑπογείου σιδηροδρόμου (Ὁμό-
νοια).

Ὁ „ΝΟΥΜΑΣ“ δέχεται ἀπὸ τίς ἐπαρ-
χίς και τριμήνους συνδρομητὲς, με διὰ
δραχμὲς προπληρωτὲς τὴν τριμηνία.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ' Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΓΕΙΑ ΣΑΣ

παιδιά—τῆς παλιᾶς κι' ἀμαρτωλῆς γεννιάς
καινούργια κ' εὐέλπida βλαστάρια.—γειά σας!
Τώρα δεῖξατε πῶς εἴσαστε πραγματικοὶ ἀκαδη-
μαῖκοι πολῖτες και τώρα μπορείτε νὰ φέρνετε
με περηφάνεια τὸν τίτλο τοῦ φοιτητῆ, ποῦ
τόσες ἐλπίδες ἀπάνω του ἡ πατρίδα στηρίζει.

Γειά σας και πάλι γειά σας! Ἐζήτησαν
εἰ ἀλιτήριοι νὰ σᾶς σηκώσουν τὰ μυαλά, νὰ
μεταβάλουν κι' ἄλλη μιὰ φορά τὸ τιμημέ-ο
Πανεπιστήμιο σὲ φρενοκομεῖο—κ' ἔγραψαν ἄρ-
θρα ἐπὶ ἄρθρων, κ' ἔβρισαν κ' ἐσαλιάρισαν και
προσπάθησαν νὰ σᾶς πείσουν πῶς πρέπει σῶναι
και καλὰ νὰ ποδοκνιάσετε με φωνὲς και με πι-
στολία ἴσως, ἐκείνους ποῦ πασχίζουν νὰ νοήσουν
τὰ μάτια τοῦ λαοῦ πρὸς τὴν Ἀλήθεια, ἐκεί-
νους ποῦ θέλουν νὰ δεῖξουν στὸν λαὸν πῶς ἡ
γλῶσσα ποῦ μιλάει, εἶναι ἡ ζωντανή, ἡ Ἑ-
θνική του γλῶσσα—ὁ ὁδηγὸς ποῦ θὰ τὸν φέρῃ
μιὰ μέρα πρὸς τὴν ἀναγέννησι και τὴν ἀπο-
λύτρωσι.

Και σεῖς τοὺς ἐλούσατε με τὴν περιφρό-
νησί σας, ἐγυρίσατε τὴν πλάτη πρὸς τοὺς πεντά-

ρικούς και δεκάριους ἐκπορευτάδες τῆς Ἰδέας,
κ' ἐδείξατε πρὸς τοὺς καπῆλους κάθε ἱεροῦ και
κάθε οἰοῦ, πῶς ἡ νεολαία τοῦ Πανεπιστημίου
δὲ θὰ ριχτῇ και σὲ δεύτερο Ταρταρινικό ἀγῶνα
δὲν θὰ ντροπιάσῃ και δεύτερη φορά τὸ Πανεπι-
στήμιο, γιὰ νὰ δώσῃ ἀφορμὴ στοὺς κυρίους
αὐτοὺς νὰ γράφουν ἀνοησίες στὰ σεντόνια τους
και νὰρμέγουν τίς πεντάρες ἀπὸ τίς τσέπες τοῦ
λαοῦ.

Τὸ φυσοῦν και δὲν κρυώνει! Νὰ γράψῃ
τόσα μελοδραματικά ἄρθρα ὁ Καλαποθάκης
και νὰ ἐξακοντίσῃ τόσους μύδρους φαιδρογλωσ-
σικούς ὁ Κανελλίδης, και νὰ μὴ συγκινηθοῦν
καθόλου οἱ φοιτηταὶ τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς!
Μὰ ἔπαυσε πιά ὁ τύπος νὰ διευθύνῃ σὺν μαρ-
γιονέττες τοὺς φοιτητὲς και νὰ τοὺς τραβάῃ
δπου τοῦ ὑπαγορεύει ἡ αὔξησι τῆς κυκλοφο-
ρίας του;

Εὐτυχῶς αὐτὸ ἀποδείχτηκε κ' εἶναι ἀρκετὰ
παρήγορο αὐτό, ἀφοῦ τὸ ἐγερτήριο σάλπισμα
τοῦ τύπου τὸ ὑποδέχτηκε αὐτὴ τὴ φορά ἡ φοι-
τητικὴ νεολαία με μιὰ περιφρονητικὴ ἀδιαφο-
ρία, ποῦ θὰ τοῦ χρησιμεύσῃ ὡς σητήριο και
γιὰ τὸ μέλλον μάθημα.

ΝΑ ΤΟ ΚΑΨΟΥΝ

τὸ ξύλινο περιτε χίσμα τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Κολοκο-
τρώνη οἱ φοιτηταὶ, γιὰ νὰ γίνῃ τὸ κέφι μιᾶς ἀπο-
γευματικῆς ἐφημερίδας ποῦ τοὺς δίνει τὴν πατριω-
τικώτατη αὐτὴ συμβουλή.

Δὲν τί ξέρουμε ἀν οἱ φοιτηταὶ θάκούσουν τὴν
συμβουλή της, φοβούμεθα ὅμως πῶς ἀν ἀποφασί-
σουν καμμιὰ φορά νὰ γίνουν και μπουρλοτιέρηδες,
θάρξουν πρῶτα πρῶτα νὰ καῖνε τίς περιφημες
αὐτὲς ἐφημερίδες ποῦ ἀγωνίζονται νὰ τοὺς παρου-
σιάζουν κάθε τόσο στὸν κόσμο ὡς γνησίους ἀπογύ-
νους τῶν Δὸν Κιχῶτων και τῶν Ἀδελφικῶν.

ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ

τοῦ Αἰσώπου, ὅτε φ· νῆεντα ἦν και τὰ ζῶα,
δὲν θάλεγαν καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου
τέτοιες και τότες ἀνοησίες γιὰ τὴν γλῶσσα,
ὅσες εἶπαν οἱ διάφοροι Χατζιδάκιδες κ' οἱ
Μιστριώττιδες (γιὰ τὸν πρῶτο βλέπε: «Ἀν-
δρεάδη, τὸ γνωστικὸν ζήτημα» και γιὰ τὸν
δεύτερο: «Νουμᾶ» φύλλα 34, 35 και 36 στὴν
ἐπιφυλλίδα) οὔτε ἐξοφλημένοι λόγιοι σὺν
τὸν Βλάχο θὰ μιλοῦσαν με τόσο ν αὐθάδεια

πλήγῃ· οὐ δικέλλης ἐκβολή...

(Σοφ. στ. 249-250).

οὔτε ἀχνάρι ἀπ' ἄξινά

οὔτε ξεπέταμα ἀπὸ τσάπα. (Χρηστ.)

Τὸ «πλήγῃ» μεταφράζει ἀχνάρι, ἐνῶ θὰ πεί
χτύπημα, κ' ἐνῶ ὁ λαὸς τὸ ἀχνάρι τὸ λέει μόνο γιὰ
τὸ πάτημα τῶν ποδιῶν. Ἀχνάρι εἶχον ἀκόμα οἱ
ραφτάδες κ' οἱ μοδίστρες. Μεταφράζει τὸ «δικέλλα»
τσάπα ἐνῶ εἶναι τὸ «δικέλι». ἄφινω κατὰ μέρος
ἐκεῖνο τὸ χαριτωμένο «ξεπέταμα».

Και ταῦτ' ἐνίκαι. (Σοφ. στ. 74).

Αὐτὴ ἡ γνώμη βάστηξε. (Χρηστ.)

Κανένας ποτὲς δὲν εἶπε «βάστηξε ἡ γνώμη μου»
ὅταν θέλει νὰ πεί «νίκησε ἡ γνώμη μου» ἢ ὅπως
ἔδω «αὐτὸ ἡύραμε πὶο καλὸ».

Κρυφονύων τε φύλον ὀρνίθων. (Σοφ. στ. 343)

Και τὸ συνάφι τῶν ἐλαφρόμυαλων πουλιῶν.
(Χρηστ.)

Μοναδικὸ αὐτὸ τὸ «συνάφι τῶν πουλιῶν» Ὅλοι
μας σήμερα λέμε «τὸ συνάφι τῶν τυπογράφων, τὸ
συνάφι τῶν μαρκαγῶν, τῶν ἀμαξάδων» μὰ «τὸ συνά-

φι τῶν πουλιῶν» δὲν πιστεύω νὰν τὸ πεί κι' ὁ πὶο
ἐλαφρόμυαλος.

πόντου τ' εἰναλίαν φύσιν

σπεύρασι δικτυοκλώστοις

περιφραδῆς ἀνῆρ. (Σοφ. στ. 355-7)

και τὴν πλάση ὅλη ἀπ' τῆς θάλασσας τὰ βάθη

με τὰ κλωστήνια δίχτυα

ὁ τετραπέρατος!

(Χρηστ.)

Εἶναι ἀνάγκη νὰ δεῖξω πῶς ἔδω οὔτε τὴ σύνταξη
οὔτε τίς λέξεις ἐνοιῶσεν ὁ τετραπέρατος μεταφρα-
στὴς; Αὐτὸ τὸ «τετραπέρατος» και τί δὲν ἀξίζει
στὸ στόμα τοῦ Σοφοκλῆ!

Λασιόχενα θ' ἵππων (Σοφ. στ. 350)

μαλλιανοχαίτη ἵππο (Χρηστ.)

Τὶ τρομερὴ λέξη! Τοῦ κ. Χρηστομάνου τ' ἄρε-
σει φαίνεται νὰ τόνε λένε μαλλιάρῳ γι' αὐτὸ ἔφτια-
σεν αὐτὴ τὴ λέξη. Μὰ ἀν μπορέσει νὰ μᾶς τὴν ξη-
γήσει θὰν τοῦ κἀνοῦμε σπανὸ ἐκείνον ποῦ πρῶτό-
φτιαξε τὴ λέξη μαλλιάρῳ. Ὁ ποιητικώτατος Σο-
φοκλῆς θέλει νὰ πεί «τὸν ἵππο ποῦ ἔχει βαθεῖα ἡ
μακρὰ χήτη» ὅπως λέει σήμερα κι' ὅλος ὁ λαός.

Ὁ κ. Χρηστομάνος ὅμως θέλησε νὰ μᾶς δείξῃ πῶ
μπορεῖ νὰ φτιάχνῃ και λέξεις κ' ἔτσι μᾶς λέει αὐτὰ
τὰ ἑνὸντα.

Θεῶν τ' ἐνορκον δίκαν (Σοφ. στ. 369)

και τῶν θεῶν τὸ ὠρκισμένο δίκιο (Χρηστ.)

μήτ' ἔσον φρονῶν (Σοφ. στ. 375)

οὔτε και με' τὴ δική μου

ἔχει ἴδια γνώμη

(Χρηστ.)

Εἶναι σύνταξη ὅχι Ἑλληνική, παρὰ ἀνθρω-
πινὴ αὐτὴ;

γυμνώσαντες εὐ (Σοφ. 410)

Ταῖσιδο (Χρηστ.)

Μὲ τὴ λέξη αὐτὴ ὅχι νὰ γελάσει ἔπρεπε κανέ-
νας, παρὰ δὲν ξέρω κ' ἐγὼ τί νὰ κάνει. Καθῆκε βλέ-
πετε τὸ «ὀλογυμνος» ἀν και ἔδω πρέπει νὰ ξηγηθεῖ
με' τὸ «ἀφοῦ ξεγυμνώσαμε».

Οὐδ' ἡ ξύννοικος τῶν κάτω θεῶν δίκη

(Σοφ. στ. 440)

Οὔτε ἡ δίκη ποῦ κατοικεῖ με' τοὺς κάτω θεοὺς.

Μετὰφραση σωστὴ κατὰ λέξη· μὰ εἶναι σὲ δη-
μοτικὴ γλῶσσα; ταιριάζει νὰ στέκει δίπλα στὸ

για πράγματα που δεν τάνοιωσαν ούτε θα τὰ νοιώσουν ποτέ.

Στο φύλλο της Πέμπτης πιθανόν ν' ασχοληθούμε περισσότερο με τους δικολάδους αυτούς της σοφιστείας, αν μᾶς περισσεύσει. Καιρός κι' αν κατορθώσουμε ως την ημέρα εκείνη να κατανικήσουμε την ἀνδρία που μᾶς ἐγέννησε ἡ παλινάτοικη ἐκμετάλλευσι τοῦ ἐθνικωτάτου ζητήματος.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος περιοριζόμεθα νὰ γελοῦμε μόνο με τὰ ἡλίθια λόγια που ἔβαλε ἀσεβέστατα ὁ κρονόληρος τῶν «Καιρῶν» στὸ στόμα τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν, που τὰποφάσισε δηλαδὴ νὰ συστήσῃ ἀνακριτικὴ ἐπιτροπὴ γιὰ τὶς μεταφράσεις τῶν ἀρχαίων δραμάτων, καὶ με τὴ διάλεξι τῆ λίγο Δελφικαννικὴ που ἐτοιμάζει γιὰ σήμερα τὰ σόγγυμα ὁ κ. Μιστριώτης. Κορδόνάρος!

Ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν σαχλοφασαρία που ἀνοίξε, ἀθάνατο θὰ μείνῃ τὸ γράμμα τοῦ Παλαμά «Πνοὴ Ζωῆς» που δημοσιεύθηκε στὴν «Ἀκρόπολι» τῆς Πέμπτης καὶ τὸ ἐξοχο νομοσχέδιο γιὰ τὶς μεταφράσεις τῶν ἀρχαίων δραμάτων που δημοσιεύθηκε στὴν «Ἑστία» τῆς ἰδίας ἡμέρας.

Οἱ μπουρμπουλίθρες τοῦ Χατζιδάκι καὶ τῆς παρέας του πᾶνε, ἐσθυσαν.

ΚΑΙ ΤΟ ΑΡΘΡΟ

τοῦ κ. Κονεμένου καὶ ἡ ἐπιφυλλίδα τοῦ κ. Βαυτιερὶδῆ «Τὰ περιοδικὰ μας», που εἴχαμε ἀναγγεῖλει γι' αὐτὸ τὸ φύλλο, ἔμειναν ὅξω, γιατί ὅλον σχεδὸν τὸν «Νουμᾶ» τὸν ἐπίασαν τὰ μεταφραστικὰ καὶ γλωσσολογικὰ μασικραλίκια.

Ὁξῶ ἔμειναν κ' ἡ ἐπιφυλλίδα μας «Ὁ περιαλγὴς Κλέων»

Θὰ δημοσιευθοῦν λοιπὸν στὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κυριακῆς, ὅπου θὰ δημοσιευθῇ καὶ τὸ Β'. ἄρθρο τοῦ κ. Παλαμά «Μεταφράζετε τοὺς ἀρχαίους» καθὼς, κ' ἔνα ἄρθρο ἱστορικὸ τοῦ Ἀργύρη Ἑφταλιώτη: «Φαναριῶτες κ' Ἀρβανίτες».

ΝΕΑΝΙΣΚΟΙ

τινὲς—ἀκούτε τὰ κκ. Κονεμένε καὶ Παλλή—ἐπὶ τοῦ ἀκμονοῦ τῆς ἀμαθείας—αὐτὸ γιὰ σᾶς κ. Κρουμπάχερ—εἰς μιζοενετικὴν καὶ μιζοτουρκικὴν....

Κ' ἐξακολουθεῖ με τὴν Μυζομιστριωτικὴν λογι-

«μαλλιαροχαίτης» καὶ στὸ «ὠμορφοχτυπημένη στάμνα» καὶ στὰ ἄλλα ἡ φράση αὐτὴ καθὼς κ' οἱ λέξεις «ὀμολογεῖς, σῆλος, ἀπεσταλμένοι, καταφρονεῖς» καὶ ἄλλες πολλές, που ἔχει σὲ διάφορες μεριές;

Τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα (Σοφ. στ. 473)

Ξεροκεφαλιά (Χρηστ.)

... καὶ τὸν ἐγκρατέστατον

σιδηρον ὅπτεν ἐκ πυρός (Σοφ. στ. 474—5)

τὸ πιὸ δυνατό τὸ ψημένο

στὴ φωτιά σίδερο (Χρηστ.)

ἄτα κάπαναστάσεις θρόνων (Σοφ. στ. 533)

γιὰ δυστυχία καὶ χαλασμό τοῦ θρόνου μου (Χρ.)

Ἄλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν οὐκ' αἰσχύνομαι

ξύμπλου ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη

(Σοφ. στ. 540—2)

Μὰ τώρα δὲ δισταζω μαζῇ σου

Ν' ἀρμενίζω στὸ πέλαγος (Νρηστ.)

Ἄν μπορεῖτε ἀρμενίστε μέσα σ' αὐτὲς τὶς ποιητικὲς φρασσεολογίες, τὶς ἀρμονικὲς καὶ πιτυχημένες στὴ μετάφραση. Ὅλη ἡ θαυμασία ἀλληγορικὴ φράση τοῦ Σοφοκλῆ πνίγεται στὸ πέλαγος τῆς ἀνοησίας καὶ ἀκαταννοησίας τοῦ κ. Χρηστομάνου.

κὴν τοῦ ὁ σοφὸς τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων διαπομπευτὴς νὰ κεραυνοβολῇ τοὺς νεανίσκους που μεταφράζουν τοὺς ἀρχαίους ποιητὰς στὴν ἀνθρωπινὴ κι' ἀντιχατζιδάκειο γλῶσσα.

Καὶ τί ἔχομε νὰκούσουμε ἀκόμα, ἀφοῦ οἱ ἐφημερίδες τὸ ἀποφάσισαν νὰ κάμουν ἀνάγνωσμα καὶ τὸ γλωσσικὸν ζήτημα, τώρα που τελειώνουν οἱ ἐρωτες τῆς Δράγας καὶ τὰ κατορθώματα τοῦ Πρίγκηπος Μουρούζη.

ΠΕΝΤΕ ΧΙΛΙΑΔΕΣ

φύλλα ἐπούλησε τὸ πορνογραφικὸ «Φλέρτ» με τὸ πρῶτο φύλλο του, καὶ θὰ πουλήσῃ δέκα με τὸ δεύτερο, ἂν ἀρχίσῃ νὰ δημοσιεύῃ τὸ «Ροδιὸ κόσμο» εἰκονογραφημένο πάντοτε.

Γιὰ τὴν πρωτοφανῆ αὐτὴ ἐπιτυχία, ἐσυγκινήθηκαν ὅλ' οἱ ἐκδόται τῶς Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων, (νὰ πρώτη κυκλοφορία μιὰ φορά, ὡς σεμνότερον «Ἐμπεδός» καὶ ὡς ἐμβριθέστατοι «Καιροῖς» καὶ μονάχα ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς ἔμεινε ἀσυκνητος.

Περιμένει νὰ φτάσῃ ἡ κυκλοφορία του σ' ἑκατὸ χιλιάδες φύλλα, γιὰ νὰ συγκινήθῃ κι' αὐτός;

ΔΥΟ ΡΩΜΙΟΠΟΥΛΕΣ

που τίς εἶχαν κλείσει οἱ γονιοὶ τους, γιὰ νὰ τίς ἀναθρέψουν ἐλληνοπρεπῶς, σ' ἕνα κολλέγιον κοντὰ στὴν Πόλη, ἀλλαξοπίστησαν καὶ κοιτάζουν τώρα νὰ παρσύρουν κι' ἄλλες στὸ πατριωτικὸ τους αὐτὸ κίνημα.

Πύσο δίκαια ἦτανε ὅσα ἔγραφε ὁ Ἑφταλιώτης στὸ ἀθάνατο ἄρθρο του γιὰ τὸ «Ὁμήρειον Παρθενοναγωγεῖον» τῆς Σμύρνης καὶ πόσα μπορεῖ νὰ πῇ ἀπάνου σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἡ δ. Ἀροδαφνούσα!

Μὰ τί βγαίνει κι' ἂν τὰ κοπανᾷ κανένας κάθε μέρα: Ὁ Φραγκολεβαντινισμὸς τραβάει τὸ δρόμο του, κι' ἕνα ἄρθρο ὅσο λογικὸ κι' ὅσο δυνατό κι' ἂν εἴναι, δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ τὸν σταματήσῃ.

ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΜΑΣ

ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι ἀκόμα βυθισμένα στὴν χειμεριαν νάρκη, ἀφοῦ ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ ὁ κ. Φαρμακόπουλος ἔπαψε νὰ φοβερίζῃ... τὴν Εὐρώπην πῶς θὰ παραιτηθῇ, κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ κ. Θεὸς του καταδίκασε σὲ προσωρινὴ ἀργία τὴ φάμπρικά του, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μᾶς ξεφουρνίζει κάθε μέρα κι' ἀπὸ μιὰ ντουζίνα δηλώσεις, ἀντιδηλώσεις καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀργὰ ἡ γρήγορα θὰ μᾶς ξεφουρνίσει καὶ καμμιὰ σκινδοδιαδήλωση.

Τὸ Ὑπουργεῖον κουνιέται, μὰ δὲν πέφτει. Θέ-

λουν δὲ νὰ ποῦνε μερικοὶ πῶς περιμένει νὰ τοῦρθουνε ἀπὸ τὴν Εὐρώπην τὰ δοκανίκια που θὰ τὸ κάνουν νὰ βασταχτῇ στὰ πόδια του, ἂν δὲν τοῦρθῃ, ἀπὸ τὴν Εὐρώπην πάντοτε, ἡ Διάλυσι που θὰ τὸ γκρεμίσῃ στὰ Τάρταρα τῶν ἐκλογῶν.

ΖΗΤΟΥΝ

οἱ καθαρεύοντες πατριῶτες τὴν παῦσι τοῦ Παλαμά, γιατί ἔγραψε στὴν ἐθνικὴ μας γλῶσσα τὴν ἀθάνατη, τὴν Πινδαρική ὠδή του, στὸν Αἰσχύλο, που ἂν τὴν διαβάζε, κατὰ τὸ Μιστριωτικὸ χαριτολόγημα, ὁ Αἰσχύλος θὰ ξερνοῦσε καὶ μέσα στὸν Ἄδη.

Δὲν σᾶς φαίνονται κωμικώτατα αὐτὰ τὰ καμώματα; Ἐμεῖς δὲν ἐζητήσαμε τὴν παῦσι τοῦ κ. Κλεωνα Ραγκαβῆ τους, ἂν κι' ἀποδεικνύεται γελοῖος καὶ ἀγράμματος στὴν ἐπιφυλλίδα τοῦ κ. Σπύρου Ἀναστασιάδη, γιατί φρονοῦμε πῶς μπορεῖ νὰ γράφῃ τὴν καθαρεύουσα, καὶ τόσο γελοῖα μάλιστα, ὡς ποιητὴς, μὰ νὰ εἶναι καλὸς ὁ ἄνθρωπος ὡς διπλωμάτης.

Νὰ ζητᾷ ὅμως κανένας ἀπὸ Μιστριώτηδες κι' ἀπὸ Χατζιδάκηδες λογική, εἶναι νὰ ἂν νὰ ζητᾷ ἀπὸ βελανιδιὰ κορόμηλα.

ΣΑΙΕΠΗΡ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΙ ΑΔΩΝΙΣ

(Συνέχεια)

Ποτε στὸν καύσωνα τοῦ θέρους ταζειδιάρης δὲν δίψασε ὥσῃς αὐτὴ! Πᾶν ὅ,τι θέλει. Τὸ βλέπει, πλὴν δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὸ συλλαβῇ! Βυθίζεται μες τὸ νερό, ἀλλὰ ἡ φλόγα δὲν σβύνει. «ὦ, τοῦ ἀνακραζεῖ, Οἶκτον! Παιδι σιδερόκαρδο ἕνα φίλημά σου ζητῶ, μόνον ἕνα. Ἀλλὰ πές μου, γιατί συστελλεσαι: Ὅπου σὲ ἱκετεύω Ἐγώ, ἔδω κι' ἐμεῖς μὲ ἔχουν ἱκετεύσει. Κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ ἄγριος ὁ Ἄρης ὁ ἄτρωτος, ἔπου ποτὲ τὴν κεφαλὴν του τὴν ὑπερήφανον, δὲν κύπτει στοὺς πολέμους καὶ θριαμβεύει ὅπου κι' ἂν ὑπάγῃ, εἰς ὅλας τὰς φιλονεικίας, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ἔγειν' αἰχμάλωτός μου, ἐδουλώθη, κ' ἐζήτησε γονυπετὴς νὰ λάβῃ ὅ,τι

Τὶ ταῦτ' ἀνίης μ' οὐδὲν ὠφελουμένη; (Σοφ. στ. 540) Γιατί μὲ πονεῖς μ' αὐτὰ ἀνώφελα: (Χρηστ.)

Αὐτὴ τὴν ἐνεργητικὴ διάθεση τοῦ «πονῶ» στὴ γλῶσσα μας μόνον ὁ κ. Χρηστομάνος μπόρηγε νὰ τὴ φτιάσει, ἀφοῦ δὲ μπόρεσε νὰ νοιώσει ὅτι ἔδω τὸ «ἀνίης με» ζηγιέται με τὸ «μὲ λυπεῖς» ἢ ἀμὲ κά- νεις νὰ λυθῇμαι».

Νῦν γὰρ ἐσχάτας ὑπὲρ

ρίζας ὁ τέτατο φῶς ἐν Οἰδίπου δόμοις.

κατ' αὐτὸν νιν φοινία θεῶν τῶν

νερτέρων ἀμᾶ κοπίς,

λόγου τ' ἄνοια καὶ φρενῶν Ἑρινύς

(Σοφ. στ. 599—603)

Νὰ τώρα ὅτι που σηκώθηκε ἕνα φῶς

πάνω ἀπὸ τὴ τελευταία ρίζα

στὸ σπῆτι τοῦ Οἰδίου.

καὶ πάλι τὸ ματόδαφο κοπίδι τῶν θεῶν

μαζὺ ξεμυαλισιὰ στὰ λόγια

καὶ τῆς τρέλλας Ἑρινύς.

(Χρηστ.)

Ὅ,τι καὶ νὰ πεῖ κανένας γιὰ τὶς γραμμὲς αὐτὲς θᾶναι πάντα πιὸ λιγότερο ἀπὸ ὅσα λένε οἱ ἱδίες.

Ἐκεῖνος ὅμως ὁ τύπος τῆς γενικῆς τοῦ «Οἰδίου» καὶ πόσα δὲ μᾶς λέει γιὰ τὴ γλωσσολογικὴ σοφία τοῦ κ. Χρηστομάνου. Πῶς θᾶναι ἡ ὀνομαστικὴ τοῦ «Οἰδίου» ἀφοῦ εἶναι στὴ δημοτικὴ γραμμένη ἡ μετάφραση: Βέβαια θᾶναι ὁ Οἰδῖος γενικὴ τοῦ Οἰδίου. Ἄν ἐνοιῶθε τίποτε ἀπὸ γραμματικὴ τῆς δημοτικῆς ὁ περιφραδὴς ἀνὴρ θᾶγραφεν ὁ Οἰδῖ- ποδας γεν. τοῦ Οἰδῖποδα. Μὰ μήπως σὲ ὅλες τὶς μεριές δὲν ἔχει τῶν Λαβδακίδων: Ἡ λέξη «ματό- δαφο» δὲν εἶναι δημοτικὴ, οὔτε ἀλαμπουργικὴ. Ὁ λαὸς λέει «ματόδαμέν» τὸ «ματόδαφο» ὁ κ. Χρηστομάνος τῶρτιασε ἀπὸ τὸ «αἰματοδαφές». Τὸ κο- πίδι ἂν καὶ εἴναι φτιασμένο ἀπὸ τὸ «κοπίς» σή- μερα τῶχουνε μόνον οἱ τσαγκαραδες: οἱ θεοὶ τοῦ κάτου κόσμου στὴ γλῶσσα μας ἔχουν τὸ «δρεπάνι». Ὁ Χάρος δρεπάνι κρατᾷ στὸ χέρι του. Μ' ὅλα αὐτὰ καὶ πιὸ πολὺ με τοὺς δύο τελευταίους στίχους ὁ κ. Χρηστομάνος μᾶς δείχνει ἔαστερα πῶς δὲν ξέρει γρὺ ἀπὸ δημοτικὴ γλῶσσα, πῶς δὲν μπόρεσε νὰ μπεῖ στὴν ψυχὴ τοῦ ἀρχαίου κείμενου, πῶς ἔκανε μιὰ μετάφραση ἀψυχὴ, ἀδύνατη, ὅμοια μὲ μούμια. Κι' ὅμως ἐξακολουθεῖ ν' ἀραδιάζω κι' ἄλλους στί-